

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE	
pracoviště Slezská	
Došlo dne:	- 9 -07- 2009
.....krát.....	příloh
kolky	

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Macka a soudců Mgr. Jiřího Čurdy a Mgr. Michaely Kudějové v právní věci žalobkyně **La Boutique Suisse s.r.o.**, se sídlem Praha 1, Pařížská 17, IČ: 48113522, zastoupené JUDr. Vlastou Miklušákovou, advokátkou se sídlem Praha 4, Zelený pruh 1294/50, proti žalované **CONVERSE s.r.o.**, se sídlem Praha 8, Bojasova 1243, IČ: 25065718, zastoupené JUDr. Zuzanou Greco, advokátkou se sídlem Praha 10, K Sokolovně 37, o zaplacení částky 4,980.245,- Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobkyně a žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. července 2008 č.j. 10 Cm 15/2007-92

t a k t o :

Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. mění tak, že žaloba o zaplacení 2,490.122,50 Kč s příslušenstvím se zamítá, ve výroku II. se **potvrzuje**.

Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení 166.492,90 Kč a na náhradu nákladů odvolacího řízení 204.341,90 Kč k rukám advokátky JUDr. Zuzany Greco do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Soud prvního stupně shora označeným rozsudkem uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni do tří dnů od právní moci rozsudku 2,490.122,50 Kč s úroky z prodlení zde specifikovanými (výrok I.), zamítl žalobu o uložení povinnosti žalované zaplatit žalobkyni dalších 2,490.122,50 Kč s úroky z prodlení zde specifikovanými (výrok II.) a o nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu (výrok III.). Při svém rozhodování vyšel z tvrzení žalobkyně o tom, že provozuje v centru Prahy prodejnu značkových hodinek a klenotů, že prostřednictvím žalované co by pojišťovacího makléře uzavřela dne 9.3.2006 pojistnou smlouvu č. 0005432413 s Českou podnikatelskou pojišťovnou, a.s., týkající se pojištění provozovny žalobkyně, mimo jiné i pro případ odcizení zboží. Dne 11.4.2006 došlo v prodejně žalobkyně k loupežnému přepadení, při němž bylo odcizeno z prodejny zboží v hodnotě 7,629.976,50 Kč z vnitřní strany venkovních vitrín. Pojišťovna poskytla žalobkyni pojistné plnění za odcizené věci pouze ve výši 9.755,- Kč s tím, že zboží umístěné ve výloze bylo vyloučeno pod samostatnou pojistnou částku

250.000,- Kč a nebylo u tohoto pojištění sjednáno ani tzv. první riziko, což vedlo ke krácení pojistného plnění o tzv. podpojištění. Žalobkyně však podle uzavřené pojistné smlouvy očekávala pojistné plnění ve výši 4,990.000,- Kč (sjednané plnění 5,000.000,- Kč minus spoluúčast žalobkyně 10.000,- Kč), zaplacení rozdílu mezi očekávaným a skutečně poskytnutým pojistným plněním proto požaduje po žalované z titulu náhrady škody, za kterou odpovídá žalovaná, která při uzavírání pojistné smlouvy žalobkyni zastupovala a porušila své povinnosti zakotvené v ust. § 21 odst. 1 zák. č. 38/2004 Sb. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě učinila nesporným v žalobě popsany skutkový stav, odmítla však, že by při zprostředkování uzavření pojistné smlouvy ve vztahu k žalobkyni porušila své zákonné povinnosti, naopak žalobkyni doporučila pojištění krádeže zboží včetně loupeže a upozornila ji na riziko podpojištění, pokud bude smlouva dle jejích instrukcí uzavřena. Zdůraznila, že uzavření pojistné smlouvy bylo konečným rozhodnutím žalobkyně, za které nemůže žalovaná nést odpovědnost.

Soud prvního stupně dále v odůvodnění svého rozsudku popsal skutková zjištění, která učinil dílem z nesporných tvrzení účastníků řízení, dílem z provedeného dokazování. Zjistil zejména, že žalobkyně při svém podnikání provozuje specializovaný maloobchod s klenoty a hodinami, žalovaná podniká v oblasti poradenské činnosti vedoucí ke zprostředkování pojistné smlouvy, je registrována jako pojišťovací makléř od 26.1.2005. Žalovaná v roce 2003 převzala správu veškeré pojišťovací agendy žalobkyně, tuto činnost vykonávala prostřednictvím svého [redacted] pana P[redacted] P[redacted], v rámci této spolupráce uzavřela žalobkyně prostřednictvím žalované několik pojistných smluv. V prosinci roku 2005 došlo ke dvěma událostem v provozovně žalobkyně v Pařížské ulici, kdy nejprve neznámý pachatel rozbil v noci výlohu a odcizil hodinky, tuto událost pojišťovna Allianz, a.s. likvidovala, škodu vzniklou při druhé pojistné události, která se udála rovněž v prosinci 2005, již nelikvidovala, neboť se jednalo o prostou krádež, na kterou se pojistka nevztahovala, poté pojišťovna pojistnou smlouvu s žalobkyní vypověděla. Žalovaná proto sjednala pro žalobkyni pojistnou smlouvu u České podnikatelské pojišťovny a.s. Podpisu smlouvy předcházela tři jednání v kanceláři žalobkyně v Pařížské ulici mezi [redacted] žalované, [redacted] žalobkyně a [redacted] prodeje žalobkyně, při nichž [redacted] žalované postupně předkládal návrhy, které společně konzultovali, při třetí schůzce pak přinesl [redacted] žalované návrh pojistné smlouvy podepsaný pojišťovnou a došlo k podpisu této smlouvy žalobkyní. Před uzavřením pojistné smlouvy navštívil provozovnu žalobkyně navštívil tzv. „risk manažer“ České podnikatelské pojišťovny, a.s. a dále byla mezi žalobkyní a žalovanou dne 8.3.2006 sepsána a podepsána listina označená jako „Informace pro klienty podle § 21 zák. č. 38/2004 Sb.“, v níž jsou požadavky a potřeby žalobkyně související se sjednáváním pojištěním vyjádřeny takto: „1) Pojištění vl. movitostí na 2,5 mil. Kč, vl. zásoby na 17 mil. Kč, cizí zásoby na 5 mil. Kč a vl. zásoby ve výlohách na 250.000,- Kč v rozsahu flexa+vodovod (spol. 10.000,- Kč), 2) Pojištění odcizení vl. movitostí na 0,5 mil. Kč, zásob vl. i cizích vyjma zboží ve výlohách na 5 mil. Kč a zásob vl. ve výlohách na 250.000,- Kč (spol. 10.000,- Kč). Zásoby v pořizovací ceně nad 50.000,- Kč/ks budou po zavírací hodině uloženy v trezoru. 3) Pojištění skel na 40.000,- Kč (spol. 5.000,- Kč). 4) Odpovědnost za škodu obecnou na 5 mil. Kč a za věci převzaté na 0,5 mil. Kč (spol. 5.000,- Kč).“. V listině je rovněž uvedeno doporučení žalované: „Klientovi bylo nabídnuto a doporučeno pojištění krádeže včetně loupeže. Klient byl upozorněn na funkci a riziko podpojištění, byl seznámen s pojistnými podmínkami pojišťovny a byl informován o způsobech hlášení PU. Pojistné částky jsou určeny klientem.“. Po podpisu této informační listiny byla podepsána předmětná pojistná smlouva č. 005432413 s Českou podnikatelskou pojišťovnou, a.s., v níž bylo sjednáno pojištění pro případ odcizení v rozsahu základní pojištění odcizení věci krádeží vloupáním a odcizení věci loupeží - pojištění

vlastních movitých věcí - vybavení prodejny na celkovou pojistnou částku 500.000,- Kč, pojištění souboru zásob vlastních a cizích, vyjma zboží uloženého ve výloze, na celkovou pojistnou částku 5.000.000,- Kč, pojištění souboru zásob vlastních - zboží ve výloze na celkovou pojistnou částku 250.000,- Kč. Dne 11.4.2006 došlo kolem třinácté hodiny v provozovně žalobkyně k události, při níž dva neznámí pachatelé za použití střelné zbraně rozbili během otvírací doby výlohu a z ní odcizili zboží v celkové hodnotě 7.629.976,50 Kč, tuto událost vyšetřovala Policie ČR a věc usnesením ze dne 12.10.2006 odložila, neboť nebyla zjištěna osoba pachatele. Žalobkyně uplatnila tuto pojistnou událost u České podnikatelské pojišťovny, a.s. a ta jí poskytla pojistné plnění ve výši 74.355,- Kč, vyšší plnění odmítla poskytnout z důvodu podpojištění, neboť zboží bylo uloupeno z výlohy, pro kterou bylo sjednáno pojistné plnění ve výši 250.000,- Kč s možností podpojištění a spoluúčastí 10.000,- Kč.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu dospěl soud prvního stupně k závěru, že žaloba je částečně důvodná. Poukázal na to, že žalovaná je pojišťovacím makléřem a její povinnosti a odpovědnost za škodu jsou upraveny zákonem č. 38/2004 Sb. Podle soudu prvního stupně byla mezi účastnicemi řízení uzavřena ústní smlouva ve smyslu ust. § 8 odst. 1 zák. č. 38/2004 Sb., v rámci které bylo povinností žalované starat se kompletně o realizaci pojistných zájmů žalobkyně, která provozuje prodejnu se zbožím v několikamilionové hodnotě, navíc na místě, kde v krátkém období po sobě došlo opakovaně ke kriminálnímu činu. Podle soudu prvního stupně žalovaná porušila svou povinnost zakotvenou v § 21 odst. 1, 7 a 8 zák. č. 38/2004 Sb., když v řízení nebylo prokázáno, že škodě nemohlo být zabráněno ani při vynaložení veškerého úsilí, které po žalované mohlo být požadováno. Je tak naplněn jeden ze základních předpokladů odpovědnosti za škodu, konkrétně porušení zákonné povinnosti, přičemž soud zdůraznil, že se jedná o odpovědnost objektivní. Dále poukázal na to, že žalovanou opakovaně ve smyslu ust. § 118a odst. 1, 3 o.s.ř. poučoval, aby svou procesní aktivitu ve vztahu k tomu, jakým způsobem se starala o zájmy žalobkyně před podpisem smlouvy, zvýšila, avšak žalovaná zůstala pasivní. V řízení bylo prokázáno, že Česká podnikatelská pojišťovna, a.s. byla žalobkyni žalovanou doporučena, podle soudu prvního stupně s odkazem na § 21 odst. 5 zák. č. 38/2004 Sb. bylo proto povinností žalované, aby své doporučení založila na důkladné analýze nabídky pojišťoven, bylo její povinností, aby doporučila žalobkyni pro ni nejvhodnější produkt a výslovně ji upozornila na to, že v případě loupeže a škody vzniklé na zboží ve výloze je stanoveno pojistné plnění pouze do výše 250.000,- Kč. Pokud by na základě takového výslovného upozornění a informace ze strany žalované žalobkyně nevhodnou pojistnou smlouvu uzavřela, neodpovídala by žalovaná za vzniklou škodu. K žádnému takovému výslovnému upozornění ze strany žalované však podle soudu prvního stupně nedošlo. Proto dospěl k závěru, že v příčinné souvislosti s porušením zákonné povinnosti žalované došlo ke vzniku škody, za tuto škodu pak je třeba považovat částku, která by byla žalobkyni vyplacena v případě vhodně zvolené pojistné smlouvy, tedy částka odpovídající rozdílu mezi požadovaným limitem 5.000.000,- Kč, sjednanou spoluúčastí a pojistným plněním skutečně vyplaceným Českou podnikatelskou pojišťovnou, a.s. Přesto podle soudu prvního stupně nebylo na místě žalobě vyhovět v plném rozsahu, ale bylo třeba přihlídnout k tomu, že ani chování žalobkyně nebylo dostatečně obezřetné a že to byla právě žalobkyně (v době uzavírání smlouvy působící ve funkci více než deset let), která pojistnou smlouvu uzavřela. Podle názoru soudu prvního stupně musí žalobkyně nést jisté podnikatelské riziko, musí přecházet škodám (§ 415 obč. zák.) a činit opatření k odvrácení škody (§ 384 odst. 1 obch. zák.), v tomto případě výběrem odpovídajícího pojistného produktu. Je proto podle soudu spravedlivé, aby žalobkyně, která pojistnou smlouvu s nedostatečným pojistným krytím pro škodu způsobenou na zboží uložené ve výloze nakonec

uzavřela, nesla v rámci spoluzavinění (§ 441 obč. zák.) následky vzniklé škody, v tomto případě z jedné poloviny. Proto soud prvního stupně žalobě vyhověl ohledně částky, která odpovídá polovině tvrzené škody, ve zbytku žalobu zamítl. Výrok o nákladech řízení odůvodnil odkazem na § 142 odst. 2 o.s.ř. s tím, že obě účastnice měly stejný úspěch ve věci, proto žádná z nich nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Proti rozsudku se včas odvolaly obě účastnice řízení. Žalobkyně se odvolala proti rozsudku v rozsahu jeho výroku II. a souvisejícího výroku o nákladech řízení III., a to z důvodu, že soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Nesouhlasí zejména s úvahou soudu prvního stupně, v níž přičítá chování [REDAKCE] žalobkyně ve vztahu k nedostatečné pojistné ochraně výrazně větší význam a dovozuje pak z něho vysokou míru spoluviny žalobkyně na následcích vzniklé škody s odkazem na § 415 a § 441 obč. zák. Zdůraznila, že i ust. § 441 obč. zák. předpokládá existenci všech základních předpokladů odpovědnosti za škodu na straně poškozeného, aby tedy bylo možno hovořit o spoluzavinění poškozeného, musel by se dopustit zaviněného protiprávního úkonu a musela by existovat příčinná souvislost mezi tímto úkonem a škodou, kterou způsobil škůdce. Podle žalobkyně soud prvního stupně nesprávně splnění těchto předpokladů odvíjel od toho, že [REDAKCE] žalobkyně nebyl zřejmý rozdíl mezi vloupáním, krádeží a loupeží, že musí předcházet škodám a činit opatření potřebná k odvrácení škody a zachovávat dostatečnou obezřetnost v podnikatelských vztazích a konečně i v tom, že žalobkyně pojistnou smlouvu nakonec uzavřela. Poukázala na to, že jí lze ukládat splnění takových opatření, které je v rámci své podnikatelské činnosti objektivně schopna realizovat, a to buď tak, že sama podnikne patřičné kroky nebo se obrátí na odborníka tam, kdy již nelze po ní požadovat, aby disponovala potřebnými profesními znalostmi a že v souladu s tímto přijala celou řadu opatření k zabezpečení své prodejny před trestnou činností a účinnost těchto opatření nebyla nikdy zpochybněna. Nelze proto dovozovat, že podepsáním pojistné smlouvy porušila svou prevenční povinnost, a tím z poloviny zapříčinila vznik škody, tedy její jednání klást naroveň prokázanému porušení povinností žalovanou. Žalobkyně proto navrhla, aby odvolací soud ve výroku II. rozsudek soudu prvního stupně změnil a žalobě vyhověl, nebo aby ho zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalovaná podala odvolání do výroku I. rozsudku z důvodu, že soud prvního stupně nepřihlédl k jí tvrzeným skutečnostem nebo jí označeným důkazům a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Za nesprávný, a provedeným důkazům a zákonu odporující, považuje žalovaná závěr soudu prvního stupně o tom, že porušila své zákonné povinnosti pojišťovacího makléře tím, že v rámci zprostředkování pojistné smlouvy nenabídla žalobkyni více produktů, a tedy neopřela své doporučení o analýzu pojistných produktů více pojišťoven. Žalovaná zdůraznila, že ze zákona č. 38/2004 Sb. nevyplývá povinnost pojišťovacího makléře provést analýzu pojistných produktů na trhu, jeho povinnost je založena písemnou smlouvou mezi ním a klientem, přičemž v daném případě smlouva (jak vyplývá z listiny nazvané „Informace pro klienty podle § 21 zák. č. 38/2004 Sb.“ ze dne 8.3.2006) obsahovala údaj o tom, že žalobkyně jako klient nepožaduje provedení analýzy konkurenčních produktů. Dále vytkla soudu, že nevzal dostatečně v úvahu skutečnost, že jakýkoliv smluvní vztah je založen na autonomii vůle účastníků, přičemž žalobkyně svoji vůli vztahující se k obsahu pojištění i k výběru pojišťovny projevila jak v písemné podobě (dokument ze dne 8.3.2006), tak tato její vůle vyplývá z jejích podání soudu a z výsledku jednatelek žalobkyně. Podle názoru žalované bylo v řízení prokázáno, že žalobkyně byla písemně upozorněna na rizika zvoleného pojištění a že jí žalovaná poskytla doporučení, které

však žalobkyně neakceptovala, dále že žalobkyně požadovala pojištění srovnatelné s pojištěním sjednaným v předchozí pojistné smlouvě s pojišťovnou Allianz, přičemž smlouva, kterou uzavřela s Českou podnikatelskou pojišťovnou, a.s., byla kvalitativně na vyšší úrovni, že pro žalobkyni bylo prioritou snižování nákladů, a tedy i výše pojistného, že s loupežným přepadením ve dne nepočítala a byla srozuměna s pojištěním pojistných rizik, tak jak byla sjednána, že se žalovaná žalobkyni věnovala před uzavřením pojistné smlouvy intenzivně, vynaložila maximální iniciativu a péči směřující k tomu, aby byly s pojišťovnou sjednané pojistné podmínky optimální požadavkům žalobkyně, včetně požadavků finančních a konečně že žalobkyni byly předkládány různé varianty rozsahu pojištění rizik ve vazbě na výši pojistného a podrobně s těmito variantami byla seznamována. Poukázala dále na to, že soud prvního stupně nepřihlédl ani k rizikovému chování žalobkyně, které je zřejmé z toho, že po zániku pojistné smlouvy uzavřené s Českou podnikatelskou pojišťovnou, a.s. žalobkyně ponechala provozovnu prakticky po dobu šesti měsíců zcela bez pojištění a toto riziko zcela vědomě podstoupila, o jejím rizikovém chování pak svědčí i to, že žalobkyně byla pojištěna na případ loupeže (vyjma zboží ve výloze) na částku ve výši 5,000.000,- Kč, přičemž jak sama tvrdí, jenom ve výloze měla vystavené zboží v hodnotě 7,620.976,50 Kč. V závěru se žalovaná ohradila proti konstatování soudu prvního stupně o své pasivitě v řízení a poukázala na to, že soud prvního stupně v přípravném řízení konstatoval, že namísto výsledku jednání postačí prohlášení a vyjádření žalované a žalobkyně v písemných podáních. Poukázala i na to, že jednání o obsahu smlouvy byla přítomna pouze [REDAKCE] žalobkyně a že v řízení vyslechnutí svědci byli přítomni v prodejně, nikoliv však vlastnímu jednání a jejich výpovědi by měl soud hodnotit s přihlédnutím k jejich závislému postavení vůči žalobkyni. Domnívá se, že v daném případě byla dostatečně naplněna liberační klausule odst. 3 § 21 zák. č. 38/2004 Sb. a navrhla proto, aby odvolací soud výrok I. rozsudku soudu prvního stupně změnil a žalobu zamítl, nebo aby ho zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve vyjádření k odvolání žalované uvedla, že se žalovaná nezabývá podstatou věci, když je zcela evidentní, že byla povinna žalobkyni upozornit na konkrétní dopad skutečnosti, že u zboží ve výloze je pojistná částka stanovena jen na 250.000,- Kč za všech okolností, tuto povinnost nesplnila, proto její odvolání není důvodné.

Žalovaná ve svém vyjádření k odvolání žalobkyně uvedla, že se žalobkyně snaží účelovými tvrzeními přenést odpovědnost za své vlastní jednání a rozhodování na třetí osobu. Znovu poukázala na obsah listiny z 8.3.2006, kterou žalobkyně podepsala a z níž je patrné, jakého poučení a doporučení ze strany žalované se žalobkyni dostalo.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal podle § 212 a násl. o.s.ř. rozsudek soudu prvního stupně, za účelem vlastního posouzení rozhodných skutečností přitom zopakoval dokazování listinou označenou „Informace pro klienty podle § 21 zák. č. 38/2004 Sb.“ a datovanou 8.3.2006 a odvolání žalované shledal důvodným, odvolání žalobkyně důvodné není.

Předně je třeba uvést, že s ohledem na povahu uplatněného nároku (nárok na náhradu škody) soud prvního stupně správně jako prioritní otázku zkoumal, zda ze strany žalované došlo k porušení povinnosti s následkem vzniku škody, v tomto směru měl k dispozici dostatek skutkových zjištění učiněných dílem z nesporných tvrzení účastnic řízení a dílem z provedeného dokazování, z těchto zjištění však podle názoru odvolacího soudu vyvodil nesprávný právní závěr o odpovědnosti žalované za vzniklou škodu. Tvrzeno bylo porušení

zákonné povinnosti žalované, vyplývající z jejího postavení pojišťovacího makléře a zakotvené v ust. § 21 odst. 1 zák. č. 38/2004 Sb., o pojišťovacích zprostředkovatelích a likvidátorech pojistných událostí, zejména že žalovaná tuto svoji činnost nevykonávala s odbornou péčí a nedostatečně chránila zájmy žalobkyně při sjednávání pojistné smlouvy, kterou měla být kryta rizika vzniku škody při provozování obchodu s klenoty a hodinami (když neupozornila žalobkyni na konkrétní dopad skutečnosti, že u zboží ve výloze je pojistná částka stanovena jen na 250.000,- Kč za všech okolností), dále porušení povinností stanovených v § 21 odst. 7 – 9 citovaného předpisu s tím však, že porušení těchto povinností nezapříčinilo vznik škody. Jak z obsahu spisu a vyjádření účastnic řízení vyplývá, skutečnosti, že žalovaná sjednala pro žalobkyni pojistnou smlouvu s Českou podnikatelskou pojišťovnou, a.s. č. 005432413, že dne 11.4.2006 v denních hodinách došlo v provozovně žalobkyně k události, při níž dva neznámí a ani později Policií ČR nezjištění pachatelé za použití násilí odcizili z výlohy zboží v celkové hodnotě 7,629.976,50 Kč, že Česká podnikatelská pojišťovna, a.s. poskytla žalobkyni pojistné plnění ve výši 74.355,- Kč a vyšší plnění odmítla poskytnout z důvodu podpojištění, neboť zboží bylo uloupeno z výlohy, pro kterou bylo sjednáno pojistné plnění ve výši 250.000,- Kč s možností podpojištění a spoluúčastí 10.000,- Kč, jsou mezi účastnicemi řízení nesporné. Sporné mezi nimi je, zda za škodu odpovídá žalovaná či nikoli. Podle názoru odvolacího soudu je třeba předpoklady odpovědnosti za škodu posuzovat podle § 373 a násl. obch. zák., neboť výkon činnosti pojišťovacího makléře, který je předmětem podnikání žalované, byl poskytnut žalobkyni za účelem sjednání pojištění rizika vzniku škody při provozování obchodu s klenoty a hodinami, což je předmětem podnikání žalobkyně. Předpokladem odpovědnosti za škodu tak podle ust. § 373 obch. zák. je porušení povinnosti ze závazkového vztahu, vznik škody a příčinná souvislost mezi porušením závazku a vznikem škody. Pokud jde o kvalifikaci smluvního vztahu mezi účastnicemi řízení, pak podle odvolacího soudu jde o smlouvu mandátní ve smyslu ust. § 566 a násl. obch. zák. Pokud soud prvního stupně vztah mezi účastnicemi označil za smlouvu podle § 8 odst. 1 zák. č. 38/2004 Sb., pak je třeba uvést, že citované ustanovení neobsahuje vymezení podstatných náležitostí konkrétního smluvního typu, ale pouze stanoví vázanost pojišťovacího makléře obsahem smlouvy uzavřené se zájemcem o pojištění nebo zajištění. Protože však, jak je výše uvedeno, musí pojišťovací makléř při své činnosti respektovat povinnosti v zák. č. 38/2004 Sb. vymezené, je třeba případné porušení těchto povinností považovat za porušení smluvního závazku vůči zájemci o pojištění nebo zajištění s možným důsledkem odpovědnosti za vzniklou škodu. V daném případě tedy byla mezi účastnicemi uzavřena mandátní smlouva v ústní formě. Žalovaná byla při poskytování dohodnutého plnění žalobkyni povinna postupovat jednak podle ust. § 567 obch. zák. (postupovat s odbornou péčí, podle pokynů žalobkyně a v souladu s jejími zájmy) a jednak, jak uvedeno výše, dodržovat povinnosti stanovené pro výkon činnosti pojišťovacího makléře v zák. č. 28/2004 Sb. Jak si odvolací soud ověřil doplněním dokazování, před podepsáním pojistné smlouvy byla mezi žalobkyní a žalovanou sepsána a oběma stranami podepsána listina označená jako „Informace pro klienty podle § 21 zák. č. 38/2004 Sb.“, v níž jsou vyjádřeny požadavky a potřeby žalobkyně související se sjednáváním pojištění a je zde zachyceno doporučení žalované (jak zjistil i soud prvního stupně) a rovněž je zde zaznamenáno, že žalovaná není povinna provést řádnou analýzu konkurenčních produktů. Pokud soud prvního stupně dospěl k závěru, že žalovaná porušila povinnosti stanovené v ust. § 21 odst. 1, 7 a 8 zák. č. 38/2004 Sb., když své doporučení o výběru pojišťovny nezaložila na důkladné analýze nabídky pojišťoven a výslovně neupozornila žalovanou na to, že v případě loupeže a škody vzniklé na zboží ve výloze je stanoveno pojistné plnění pouze do výše 250.000,- Kč, pak podle odvolacího soudu tento jeho závěr nemá oporu v provedeném dokazování. Žalovaná naopak v souladu s ust. § 21 odst. 8 zák. č. 38/2004 Sb. před uzavřením

pojistné smlouvy zaznamenala požadavky a potřeby žalobkyně a své doporučení, výslovně mezi těmito požadavky žalobkyně bylo pojištění zásob ve výlohách na částku 250.000,- Kč. Provést analýzu pojistných produktů žalovaná povinna nebyla. Žalobkyně tak byla srozuměna s tím, že škoda na zboží umístěném ve výlohách je kryta jen do výše 250.000,- Kč, byl to jeden z jejích požadavků a námitka, že ji žalovaná výslovně neupozornila na skutečnost, že v případě loupeže a škody vzniklé na zboží ve výloze je stanoveno pojistné plnění pouze do výše 250.000,- Kč, je pak ve světle těchto zjištění nedůvodná. Žalobkyně pak podpisem pojistné smlouvy vyjádřila svou vůli ve vztahu k rozsahu pojištění a pokud jí vznikla uloupením zboží z výlohy škoda, kterou pojišťovna odmítla uhradit, pak za tuto škodu nenese žalovaná odpovědnost, neboť žádnou povinnost ve vztahu k žalobkyni neporušila.

S ohledem na uvedené proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku I. podle § 220 o.s.ř. změnil tak, že žaloba o zaplacení 2,490.122,50 Kč s příslušenstvím se zamítá, zamítavý výrok II. pak jako věcně správný podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

Vzhledem k tomu, že odvolací soud částečně změnil rozhodnutí soudu prvního stupně, rozhodl znovu (v souladu s ust. § 224 odst. 2 a § 142 odst. 2 o.s.ř.) o nákladech řízení před soudem prvního stupně a v tomto řízení zcela úspěšně žalované přiznal právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 166.492,90 Kč sestávající z odměny advokáta podle vyhl. č. 484/2000 Sb. v platném znění ve výši 136.910,- Kč a 10 režijních náhrad po 300,- Kč podle vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění, vše se zvýšením o 19 % DPH.

O nákladech odvolacího řízení soud rozhodl v souladu s ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. s tím, že v odvolacím řízení úspěšně žalované bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 204.341,90 Kč sestávající z odměny za zastoupení advokátem podle vyhl. č. 484/2000 Sb. v platném znění ve výši 87.110,- Kč, tří režijních náhrad po 300,- Kč podle vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění, vše se zvýšením o položku odpovídající DPH, a náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 99.610,- Kč. Platební místo náhrady nákladů řízení je určeno podle ust. § 149 o.s.ř.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí v rozsahu, v němž bylo rozhodnutí soudu prvního stupně potvrzeno, není přípustné dovolání, ledaže dovolací soud na základě dovolání podaného ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Městského soudu v Praze dospěje k závěru, že rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Proti tomuto rozhodnutí v rozsahu, v němž bylo rozhodnutí soudu prvního stupně změněno, lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Městského soudu v Praze.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat výkonu rozhodnutí.

V Praze dne 6. května 2009

Za správnost vyhotovení:
J.B. [redacted]

JUDr. Jiří M a c e k v.r.
předseda senátu